

Půst zintenzivňuje modlitbu, je modlitbou tělem i duší, stupňuje bdělost a otevřenost vůči Bohu...

Draží přátelé,

vstupujeme do postního období, které je, nejenom v liturgickém roce, ale také v životě člověka, specifickým momentem. Je to čas, který nás chce vést na Golgotu, ke kříži... To je jakýmsi centrem těch několik týdnů, které chceme prožívat s trpícím Kristem. Tělesný půst je součástí mnohých náboženství, dokonce ještě v radikálnější formě, jak je to u nás katolíků. Už jenom v rámci křesťanství je hodno vzpomenout praxi východních církví, kde se věřící odříkají všeho jídla živočišného původu. Jenomže nám nejde jenom o tělesné odříkání. To by bylo příliš jednostranné. Vždyť směřujeme k jaru a létu a po zimě mnozí začínají dietní kúry, aby dobře vypadali, a součástí takového procesu je odříkání. My chceme jakékoliv postní snažení spojit s obětí Krista pro dobro společenství církve v širším významu, to znamená pro dobro člověka a světa. To je ten správný motiv toho, co chceme konat. Posílit svou vůli, prožívat odevzdanost, snažit se vnést do svého života víc klidu a radosti a také prostoru pro druhého. Jak to mám udělat? Může nás motivovat hned začátek liturgického postu, a to je znamení popela, které dostáváme na bohoslužbě Popeleční středy. Člověk Bible, který si sypal popel na hlavu, vyjadřoval svoji pokoru. Před Bohem jsem jenom prach a spoléhám na jeho milost a lásku, nekonečné

milosrdenství a zároveň dávám druhému člověku možnost vstoupit do mého života, aby mi byl spolupoutníkem v lásce. Je čas najít cesty ke smíření a odpuštění. To je docela náročná práce a někdy máme pocit, že je to nad naše síly, zvláště ve světě, kde je tolik povinností a každodenních výzev.

Prožíváme rok Bible, a proto je nanejvýš vhodné hledat inspirace v Božím slově. Nejenom využít různé akce, které se nám nabízejí na úrovni farností nebo děkanátů, ale třeba i individuálně sáhnout po bohatství Božího slova. Možná si vzít kající žalmy, anebo písně o Božím služebníku a prožívat větu za větou ve světle Kristovy oběti na kříži. Určitě mě to obohatí nejenom poznáním Bible, ale taky duchovně naplní Boží přítomností. V tomto roce zaznějí také původní velká postní Evangelia, a to je další výzva, nejenom si vyslechnout kázání anebo aktuální příběh, ale proniknout do smyslu toho textu a nechat se oslovit. Možností být v blízkosti trpícího Krista je také účast na křížové cestě, společně v pátek a v neděli a individuálně kdykoli na křížové cestě venku, kterou jsme vybudovali. Možností je skutečně moc, na nás je, jak chceme prožít čas milosti, který nám Bůh dává.

Přeji vám požehnané dny a radost z Boží lásky, která je nám tak blízko.

o. Marian

Pastýřský list pro První neděli postní 2020

Draží bratři a sestry,
vstupujeme do postní doby, která je letos něčím mimořádná. V těchto dnech si připomeneme svatého Jana Sarkandra, kněze naší diecéze, který právě v postní době před čtyřmi sty lety vydal mimořádné svědectví věrnosti Kristu, jehož oslavil mučednickou smrtí. V květnu to bude 25 let od chvíle, kdy svatý papež Jan Pavel II. navštívil Olomouc a zde blahoslaveného Jana slavnostně zapsal do seznamu svatých.

Upřímně Vás zvu k návštěvě kaple vybudované nad jeho mučírnu, kde je dochovaný skřípec, na němž byl mučený, či do katedrály, kde jsou uchovávány jeho ostatky, a k tichému rozjímání o jeho odkazu. Byl bych však velmi rád, kdybychom nezůstali jen u rozjímání či liturgické oslavy, ale kdybychom odpověděli na jeho poselství velmi prakticky.

Mučedník zpovědního tajemství nás zve k novému objevu svátosti smíření, která přináší vnitřní uzdravení, a pokoj těm, kteří se pokorně a s důvěrou otevrou působení Boží milosti, kteří odevzdají Božímu milosrdenství všechna svá provinění a duchovní zranění. Využijme postní doby k dobré zpovědi a pamatujme, že plody této svátosti velmi závisí na naší přípravě. Nebojme se věnovat přípravě na zpověď hodně energie a času, aby naše duchovní uzdravení mělo větší trvání.

Jan Sarkander je příkladem věrnosti modlitbě. Nepřestal se modlit ani v krutých bolestech mučení. Když vykloubené ruce nemohly obracet listy modlitební knihy, dělal to jazykem. Najdeme si v postní době více času na každodenní rozhovor s Bohem v modlitbě. Objevíme nový zdroj vnitřní síly a pokoje.

Svatý Jan zachránil město Holešov před nepřátelskými vojsky, když jim vyšel vstříc s průvodem, v jehož čele nesl v monstranci Krista přítomného pod způsobou chleba. Eucharistický Kristus přebývá ve všech svatostáncích našich kostelů. Přicházíme na adoraci s podobnou vírou, že Kristus v eucharistii může zachránit každou naši obec. V naší diecézi je nepřetržitá adorace. Každý den v roce se adoruje v některém z našich kostelů. Někde je ovšem hodně zkrácená. Najděte odvahu prodloužit tyto adorace na celý den až do pozdního večera, když už ne do noci. Kde je farníků málo, pozvěte si na pomoc věřící z okolí. Adorace je mocným lékem na nemoci naší doby. Už svatý Julián Eymard říkal, že *tato doba je nemocná proto, že neadoruje*. Pokorné klečení před svatostánkem učí správnému vidění a moudrosti. Rozhovor s Ježíšem zbavuje samoty. *Zbožné uctívání je prvním vyjádřením naší víry*, říká kardinál Sarah. Mějme odvahu klečet před

svatostánkem a můžeme počítat se záchranou světa.

Svatý Jan se stal mučedníkem pro věrnost katolické církvi. Naše věrnost církvi vyžaduje poslušnost k současnému papeži. Papež František dává mnoho silných výzev. Vezměme si jako úkol pro postní dobu aspoň jednu z nich: výzvu ke skromnému životu a ochraně životního prostředí, které je Božím darem. Přírodu nám svěřil Bůh. Dovolil nám ji užívat, ale máme ji i řádně spravovat a jednou se z toho budeme před ním zodpovídat. Současný styl života je velmi nákladný a k přírodě bezohledný. Žádný z nás není tak mocný, aby mohl ukončit ničení přírody, ale každý z nás může k nápravě přispět, když bude žít skromněji a šetrněji, tolik nenakupovat a nevyhazovat, méně jezdit autem a létat letadlem, více chodit pěšky či na kole, zbytečně nesvítil a netopit, šetřit vodou, poctivě třídit odpad a nevyhazovat žádné jídlo. I to všechno může být projevem naší zbožnosti, naší úcty k dílu Božího stvoření, naší zodpovědnosti před Bohem.

Víme, že betonování a asfaltování velkých ploch, které donedávna sloužily jako pole, přispívá k oteplování a vysychání krajiny, že naopak by krajíně mohlo pomoci sázení stromů. Proto Vás zvu ke společnému dílu. Vysázejme na farní zahrady ovocné stromy. Vysadme v diecézi tisíc stromů. Jsou farnosti, kde je mnoho věřících, ale zahrady nemají. Jinde je jich málo a mají zahrady velké, sami na jejich obdělání nestačí. Spojte své síly a pomozte si navzájem nejen s vysazováním, ale i s dalším pěstováním a jednou i sklizením a zpracováním. Vím, že nákup ovoce v obchodě je pohodlnější, ale společná práce pomáhá budovat živé společenství, dětem pomáhá zakoušet realitu a navykat na práci i zodpovědnost. Sklizené plody vytváří příležitost k dobrým skutkům. Navíc v situaci, kdy postupně končí státní příspěvek na provoz církvi, musí všechny farnosti hledat cestu k hospodářské samostatnosti. Toto může být malý, ale důležitý krůček. Nejde o podnikání, ale o společný život farní rodiny, v níž jednotliví členové ušetří, když nekoupí ovoce či ovocné výrobky v obchodě, ale vezmou si je ze zahrady za dobrovolný příspěvek na kostel.

Draží přátelé, nebojte se, že je těch praktických úkolů mnoho. Jen modlitba a skromný způsob života jsou úkolem pro každý den. Dobrá příprava na zpověď je úkolem na postní dobu. Adorační den máte jednou za rok. Sázení stromů je služba další generaci.

S vděčností za Vaši spolupráci na obnově světa každému z Vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan

Kdo se modlí, ať se postí. Kdo se postí, ať je milosrdný.

Bratři a sestry,
letos vám chci nabídnout úvahu o postu z knížky nazvané **Ve víru víry** Pochmurný čas: Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nejvíce zapírat. Bůh se mi tak do povědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe...

V postní době nejde jen o půst

Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkoumám dodneška...) Z mého zkoumání nyní vím, že v postní době nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním

z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji. Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich mám překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré. Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: **půst, modlitbu, almužnu a smíření**. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk dobrovolně něčeho zříká (peněz, času, aktivit...) a to, čeho se zřekl, poskytuje potřebným – což je podstatou almužny. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Takže neváhejme a uijme pomůcku zvanou postní almužna ke svému obrácení se k Bohu.

(WWW.POSTNIALMUZNA.CZ)

Mons. Bohumír Vitásek, prezident ACHO

Byl jeden velmi malý člověk, nejmenší ze všech. Moc toužil vyrůst. Prosil žirafu o radu. Dostal ji: „Natahuj se, kam dosáhneš, a jez listy.“ Poslechl, ale nevyrostl. Jen ho bolelo tělo i břicho. Ani jiná zvířata mu nepomohla. Nakonec mu řekl moudrý čáp marabu: „Proč chceš vyrůst, človíčku?“ „No přece, abych mohl daleko vidět po savaně.“ „Na to nemusíš vyrůst. Jsi člověk. Vylez na strom a uvidíš dál než vysoký člověk i žirafa. Člověk nepotřebuje větší tělo, ale větší rozum.“

Vím, co chci a proč to chci?

Hromniční pouť matek 2020

Motto: „Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.“ (Lk 2,40)

V sobotu 1. února den před svátkem Uvedení Páně do chrámu se konala ve Šternberku už jubilejní 20. Hromniční pouť matek, jejíž tradice sahá až do roku 1741. Tehdy poprvé obětovaly šternberské ženy svíce Panně Marii jako dar za ochranu jejich dětí. Svíce vážila 10 kg a měla hořet při každé mši svaté po celý rok. Bylo to v době, kdy se Morava obávala pruského vpádu. Proto se v některých městech konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. Tento starobylý zvyk byl znovu obnoven před několika lety. Také maminky a babičky z naší farnosti se pravidelně této pouti účastní. Nebylo tomu jinak ani letos, kdy ze Slavičína a okolních vesnic byl opět vypraven autobus.

Počasi nám přálo, nebyl mráz, dalo by se říct, že bylo docela teplo, a tak i ve studeném kostele Zvěstování Panny Marie ve Šternberku se chlad dal vydržet. Zvlášť v tak nádherné atmosféře, jaká v kostele panovala. Sešlo se zde ještě větší množství maminek a babiček, než v minulých letech. V jejich srdcích zní neustálá touha odevzdávat své děti a vnuky do rukou Božích.

V 10 hodin byla sloužena mše svatá s darováním svíce (viz foto). Hlavním celebrantem měl být P. Rudolf Smahel, ale pro nemoc se mše nezúčastnil, ale skvěle ho zastoupil P. Josef Červenka, který ve své promluvě navázal na první čtení z knihy proroka Malachiáše. Tento prorok v nás chce vzbudit touhu hledat, touhu po věčném životě. Víra se vytrácí, protože se vytratila touha po věčnosti. Víra musí být prožívána právě touto touhou, a to musíme předávat ve svých rodinách. Při mši svaté přinesly ženy velkou obětní svíci a předaly ji do rukou otce Josefa.

Po mši svaté obešly všechny přítomné maminky a babičky s rozžatými svícemi oltář se sochou Šternberské Panny Marie na znamení odevzdání svých dětí do rukou Panny Marie, Matky nás všech. Soška se dočkala nové korunky.

Po přestávce jsme vyslechli přednášku Mgr. Markéty Klímové (koordinátorky Modliteb matek) na téma Vděčnost a chvála - Kéž se naše srdce nechvěje, je výzva samotného Krista. Je to srdce, které má být oproštěné od materiálního světa, má být naplněné pokorou a láskou. Oprostit se od materiálního světa znamená hledat poklad v tom, co mám: ve své rodině, manželovi, bližních... Lásku, oproštění není věcí pocitu, ale rozhodnutí. Rozhodnutí chválit Boha svým životem, ať už má jakoukoli podobu, ať jsme na jakémkoli místě. Vnitřní modlitbou je srdce pokorné, které se nechvěje. Pokora je víc naslouchat než přesvědčovat, víc chápat než posuzovat. Pokora znamená sloužit tak, aby se jiní necítili zahanbeni naší službou. Matky jsou často ochotné a schopné udělat pro svoje blízké cokoli, ale zahanbují je tím. Neomylné znaky pokory jsou vnitřní radost, pokoj, tichost a síla. Pokora nikdy nepřináší do srdce neklid a rozklad. Postojem pokory je přijmout Boží prozřetelnost. Lásku k bližnímu je místem, kde se žije láska k Bohu (sv. Terezie z Avily). Jedině láskou Ježíše Krista jsme schopni milovat bližní dokonale. Lásku k manželovi, dětem, bližním je lakmusovým papírkem toho, jak milujeme Boha. Lásku je to jediné, co nám zůstane v rukou, až dorazíme na konec pozemské pouti. Buďme Bohu vděční za to, že můžeme žít ze svátostí. Buďme Bohu vděční, vždycky je za co! Často chvalme Pána, neboť chvála je přímá linka do nebe. Chvály jsou největší a nejučinnější zbraní proti Zlému. Markéta připomněla i 25. výročí založení Modliteb matek. Odpoledne přece je n na chvíli přijel Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D., který vyučuje na Cyrilometodějské fakultě UP pedagogiku a křesťanskou výchovu. Téma jeho přednášky bylo Dítě a počítač – více se můžete dočíst

v jeho knize Život prožít, život vytvářet (dostupné i na), v níž se otec Smahel věnuje jednotlivým vývojovým etapám dítěte od období početí do doby adolescence. Po přednášce následovala adorace a svátostným požehnáním setkání skončilo...

Dlužno poděkovat těm, které nás na toto setkání pozvaly a zařídily autobus a vše potřebné, a to Ludmile Koudelové a Ivě Častulíkové. Ať je Pán odmění za tuto jejich službu.

Jana Adámková

Adopce

15. listopadu 2019

Nechť vám Duch Vánoc přinese mír, vánoční radost vám dává naději, teplo Vánoc udělíte lásce veselé Vánoce!

Drahé tety,

Vánoce jsou časem, přinášejícím radost, lásku a mír do životů všech. Drazí přátelé, stali jste se nástrojem, cestou pro doručení lásky, radosti, znalostí a míru v srdci vašeho sponzorovaného dítěte. Spojuji své ruce, abych Vám vyjádřil velké poděkování za budoucnost Vašeho dítěte. Kéž vám Ježíškova vánoční sprcha přenese radost na vás a Vaši rodinu.

S potěšením vám poskytnu informace o aktivitě našeho centra v posledních několika měsících. Uskutečnili jsme letní tábor a tábor kariérového poradenství pro děti, inauguraci dětských klubů a výukových kurzů, program zvyšování povědomí o zneužívání návykových látek pro mládež. Pro rodiče se konal také program týkající se odpovědnosti za výchovu dětí. Stejně tak byla komunita informována o zdraví a hygieně, přenosných nemocech, účincích používání plastů, využití vládních výhod a programů, programu Vanamahotsava a Ramzánské oslavy.

Vážení přátelé, díky vaší laskavé pomoci jsme schopni provádět mnoho činností pro ngramotné a chudé lidi naší společnosti. Děkujeme, že jste nám umožnili šířit radost z Vánoc po celý rok.

V příloze, prosím, naleznete dopis od Vašeho sponzorovaného dítěte.

V letošním roce Vaše sponzorované dítě obdrží přikrývku jako vánoční dárek našim jménem.

Přeji Vám veselé Vánoce a prosperitu v roce 2020! Váš oddaný

Sr. Joel Lasrado koordinátor.

Drahé tety,

Vaše milující dítě Vinitha Priya D Souza Vám ještě jednou přeje šťastné Vánoce a šťastný nový rok 2020. Já a moji rodinní příslušníci jsou v pořádku.

Od června do srpna jsem byla vysílána do zdravotnického centra Teppen Health Care Centre. Jednu interní zkoušku jsem absolvovala v červnu a druhou v srpnu.

Složila jsem Hadelovy zkoušky a v říjnu jsem absolvovala závěrečné zkoušky. Můj 3. ročník byl zahájen od 22.10.2019. Po zkouškách jsem měla 6 dní dovolené. U příležitosti mezinárodního roku mládeže se na naší farnosti konají různé soutěže a hry.

Zúčastnila jsem se soutěže v koláčích a lagoli. Naše skupiny získaly 1. místo v lagoli a 3. místo v koláči. 1. listopadu slavíme naši farní hostinu. Toho dne máme svatou mši a mládež má různá stanoviště, jako jsou hry, zmrzlina, džus a studené drinky, občerstvení atd. Doma připravujeme chutné jídlo a mnoho hostů přichází do našeho domu.

Letos v srpnu jsme měli těžké období, na některých místech byly povodně. Mnoho lidí přišlo o život a majetek. Školy a vysoké školy byly uzavřeny na jeden týden. My jsme povodněmi zasažení nebyli.

22. prosince Dharma Yothi Social Center uspořádá vánoční setkání pro všechny sponzorované děti.

Bude probíhat krátký kulturní program s tancem a koledním zpěvem.

Po skončení programu proběhne lahodný oběd pro všechny děti. Od vás také dostaneme vánoční dárek.

Zdravím Vás od členů rodiny. Zasilám vám vřelé přání, končím svůj dopis.

Vaše milující dítě Vinitha Priya D Souza.

Abba Makarius se dozvěděl od anděla, že v blízké vesnici žijí dvě ženy, které se líbí Bohu ještě víc než on. Šel se na ně tedy podívat. Byly to prostě ženy. Neuměly ani číst, modlily se krátce a prostě, jedly to, co měly. Vzály si dva bratry rolníky a všichni žili společně. V domě vládli pokoj, nikdy se nehádaly, protože ani jedna neprosazovala svou vůli a nesoutěžila s druhou. Tehdy sklonil abba Makarius hlavu a řekl: „To je vpravdě svatost větší než všechny mé posty a modlitby.“

Jaká je moje představa o tom, jak vypadá svatý?

Postní doba nás vrací k tomu podstatnému

Zase stojíme na prahu postní doby. Doby, která je přípravou na největší svátky v roce. Jsou to svátky velké lásky Boží. Lásky, která pro naši záchranu, pro naši spásu šla až na kříž. Jsou to svátky našeho vykoupení. Postní doba začíná Popeleční středou, dnem přísného postu. Jejím smyslem není, abychom se nějak nesmyslně sebetrýznili, ale abychom se obrátili a změnili smýšlení. Položme si několik otázek: Postím se dobře? Přibližuje mě to Ježíšovi nebo ne? Stojí mě tento půst něco? Jsem ochoten zřít se něčeho, co je dovoleno? Půst mě musí něco stát. Půst je doba, kdy nás Pán chce obdarovat, chce nám dát něco nového, proto je potřeba připravit své srdce a otevřít ho pro milost, kterou nás chce Pán obdarovat. Půst nás má vést k většímu vztahu k Ježíšovi a k lidem.

Ježíš nám říká: „*Bud'te milosrdní! Nesud'te! Odpouštějte!*“ Budme milosrdní především při posuzování chyb našich bližních, ať na nás neplatí: „*Bratře, dovol, ať vytáhnu třísku z tvého oka, a přitom nevidí, že má ve své oku trám.*“ Ježíš směřuje svou kritiku vůči těm, kdo druhé poučují o správném jednání, ale sami podle něj nežijí. Svým posluchačům klade na srdce, aby byli v životě opravdoví: „*Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.*“ Srdce je místem, kde se člověk může setkat s Bohem a vést s ním dialog. Srdce vydává poselství o tom, jaký člověk skutečně je. Bůh nikoho nesoudí z vnějšku, ale vidí do jeho srdce, zkoumá jeho srdce. Největší snahou každého křesťana by mělo být, očistovat své srdce – jen tak bude vidět věci jasně. Ježíš říká: „*Kdybyste věděli, co znamená, milosrdenství chci, a ne obět, neodsuzovali byste nevinné.*“ Člověk bez milosrdenství se stává zákoníkem a pokrytcem, vidí chyby jiných, ale sám své chyby nevidí. Slitovné srdce vychází z vědomí, že ani my sami bez Božího milosrdenství nemůžeme obstát. Milosrdenství se učíme od Boha, sdílíme to, čím jsme byli sami zasypáni. Nemůžeme si koupit spásu za zásluhy. Nemůžeme si kupovat to, co nám bylo darováno. Spása je Božím darem. Ježíš nám získal spásu svou smrtí a zmrtvýchvstáním.

V evangeliu první postní neděle je Ježíš podroben zkouškám na poušti. Po čtyřicetidenním půstu byl Ježíš třikrát pokoušen ďáblem. Tato tři pokušení značí tři cesty, které nám svět s příslibem velkých úspěchů neustále nabízí. Je to dychtění po majetku, manipulace s Bohem a lidská sláva. Tyto tři cesty vedou do záhuby.

První cesta je dychtění po majetku. Záludná logika ďábla, která vychází z přirozené potřeby jíst, žít, realizovat se, být šťastní a uvěřit, že je to možné i bez Boha. Ale Ježíš mu oponuje slovy: „*Je psáno: Nejen z chleba žije člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.*“ Ježíš se s naprostou důvěrou svěřuje do prozřetelnosti Boha Otce, který pečuje o své děti.

Druhé pokušení, manipulace s Bohem k vlastnímu prospěchu. Ďáblovi, který vybízí Ježíše, aby si vyžádal od Boha zázrak, oponuje Ježíš pevným rozhodnutím setrvat v pokoře a nadále důvěřovat Otci: „*Je psáno: „Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.“* Tak odmítá žádat po Bohu milosti a zázraky, které slouží a budou sloužit k uspokojení naší pýchy.

Třetí pokušení je cesta lidské slávy. Ďábel mu říká: „*Jestliže se přede mnou skloníš, všechno bude tvoje.*“ Pro majetek a moc lze přijít o osobní důstojnost, nechat se zkazit idoly peněz, úspěchů a moci, jen pro svoji prázdnou slávu, která brzy vyprchá. Mnohdy proto neváháme dopouštět se i velmi špatných věcí a k svému prospěchu zneužít i důvěru svých bližních, a to nás nemůže naplnit opravdovou radostí. Ježíš mu odpovídá: „*Pánu, Bohu svému se budeš klanět a jeho jediného uctívát.*“ Ježíš se nenechává svést, protože člověk je povolán klanět se a sloužit výhradně Bohu.

Tyto tři cesty jsou nám předkládány v iluzi, že nám umožní dosáhnout úspěchu a štěstí. Ve skutečnosti nás od Boha oddělují, protože jsou dílem Satana. Ježíš čelí těmto zkouškám a třikrát

pokoušení přemáhá, aby plně přilnul k Otcovu plánu. A ukazuje nám trojí pomoc: vnitřní život, víru v Boha a jistotu Jeho lásky, jistotu, že Bůh nás má rád a že je Otcem. S touto jistotou přemůžeme i my každé pokušení. Ježíš svými odpověďmi pokušitelovi odpovídá Božím slovem. To nás učí, že s Ďáblem se dialog nevede. S Ďáblem se nesmí vést dialog, pouze se odpoví Božím slovem.

Abychom i my mohli odpovídat Božím slovem, musíme to Boží slovo znát. Teď máme rok Božího slova, proto bychom měli každý den vzít do ruky Bibli a přečíst si z ní, modlit se s ní. Jak říká svatý Jeroným: „*Neznat Písmo, znamená neznat Krista.*“ Vztah s Bibli je vztah s Ježíšem, Pánem. Je třeba se neustále vracet k evangeliu, abychom poznali Ježíše. Ježíš, jednorozený Boží Syn, nám zjevuje Otcovu tvář, zjevuje nám Otcovu lásku. Ježíš přišel naplnit Otcovy přísliby a tato láska k nám jde až na kříž. Ježíš nás také vyzývá k obrácení, abychom věřili evangelium.

Půst, modlitba a almužna.

Podobně jako k modlitbě náleží tělesné gesto, náleží k ní i tělesný půst. Půst zintenzivňuje modlitbu. Platí to především pro modlitbu prosebnou. Jestliže se za někoho nebo něco vážně modlím, je nejlépe tuto modlitbu podložit postem. Úpím k Bohu tělem i duší, svým postem vyznávám, že sám nic nezmohu, že jsem odkázán jedině na Boží pomoc. Sám Ježíš říká, že uzdravení z určitých nemocí je možné pouze modlitbou a postem. Půst modlitbu podporuje a násobí její účinek. Chci-li se modlit z celého srdce, pak se má modlitba musí vyjádřit i tělesně. V postu se modlím tělem. Půst sám je už modlitbou, je naléhavým křikem těla k Bohu. Při postu si nezacpávám vnitřnosti jídlem a neuzavírám se do necitelnosti vůči druhým, ale jsem otevřený a s nimi solidární, vpouštím druhé do nejzranitelnější části své bytosti. Půst nás uschopňuje k soucitu a milosrdenství. V postu sestupuji do hlubin svého nitra a do vlastní bezmoci, abych tam narazil na hlubinu druhého člověka a vložil ji spolu se svou vlastní do Božího milosrdenství.

Jsme odpovědní za své skutky, slova, opomenutí dobra. Ony mají důsledky, jejich ovocem je Ukřižovaný. Budme vnímaví pro okamžiky, kdy v nás utrpení v tváři druhého vzbudí opravdovou lítost, kdy život předchází jakoukoli ideologii. Solidarita postní doby vychází od Boha, od jeho solidarity s námi. Projevem solidarity s bolavým světem je pak i naše modlitba jako přebývání s Bohem, přítomným v každém člověku a situaci našeho života. Bůh nás navzdory naší časté rezignaci nepřestane vyzývat k vnímavé starosti o druhé. Modlitba pronesená v tichosti za toho, kdo je mi nepříjemný, kdo mi ublížil; pomoc člověku, který mi ji někdy odmítl; slova uznání namísto žárlivosti, to jsou způsoby, abychom se nechali přemluvit, že je třeba odložit staré šaty předsudků, nehýčkat si zranění, neschovávat se za zásluhy. Protože jsme přestali věřit, že sám Ukřižovaný stačí, odmítl jsem unést nejistotu, pochybnost a svobodu na úroveň osobního i společenského života a nejsme opření o jistotu samého Boha, přestáváme být Kristocentriční. V noci Ježíšovy postní cesty se v jeho srdci nashromáždila všechna bolest světa, byla tam přijata jeho láskou, která se musí vylít na tento svět, nemůže zůstat pro sebe. A tak Velká noc není jen temnem bídy, ale i zrodem života a směřuje k vyhlídce lásky o Letnicích.

Zkoumejme, jak žijeme přítomné vztahy, jestli se dokážeme rozdělit a pomoci. My žijeme v blahobytu a je velmi mnoho zemí, kde to tak není, kde mnohdy zuří válka, lidé nemají chléb, nemají na lékaře, na vzdělání, hledejme, jak jim můžeme pomoci. Hladovému nalámat chléb – někdo třeba hladoví i po mém odpuštění, po mém naslouchání, po mé přítomnosti.

Před evangelizací světa musíme nejprve evangeliem zúrodnit krajinu svého srdce. Zapalovat může jen ten, kdo sám hoří.

Ať nás dobře prožitá postní doba přivede ke slávě vzkříšení.

Ludmila D.

Jedna skupina žab soutěžila v lezení na vysokou věž. Diváci jim nevěřili a říkali: „To se přece nemůže žádné z nich podařit!“ Žabky postupně odpadaly a vracely se zpět, zvláště když diváci začali ještě křičet, že je to tak nebezpečné a zbytečné, stejně nahoru žádná nevyleze. Jen jedna pokračovala stále a s velkou námahou dosáhla cíle – vrcholu věže. Všichni se divili, proč se to podařilo právě jí – byla jako ostatní. Ale když se jí začali vyptávat, zjistili, že je hluchá...

Dokážeme být hluchí k pochybovačům a pesimistům?

ČTYŘI EVANGELIA

MAREK

Žák apoštola Petra, zřejmě podle jeho kázání napsal své evangelium. Zemřel mučednickou smrtí v Alexandrii. Jeho hlavním atributem je okřídlený lev (jeho evangelium začíná pouští).

První evangelium bylo napsáno bezpochyby v Římě pro čtenáře, kteří neznali židovské zvyky. Autor je vysvětluje a uvádí překlad aramejských slov. Ve své definitivní podobě je toto evangelium nejstarší, podle všeho vzniklo v letech 65 – 70, aby napomáhalo šíření liturgie, kázání a aby co nej přesněji uchovalo Ježíšovu památku.

Není to životopis, ale spíše portrét Ježíše – sbírka skutků a slov na cestě, která vede z Galileje až do Jeruzaléma. Vypravování je velmi dynamické, je v něm sladěna řada přesunů, úžas davu, diskuse s odpůrci a neustále se opakuje otázka: „Kdo je onen člověk?“ Obšrně je vylíčeno Ježíšovo odsouzení, utrpení i smrt.

Dává na srozuměnou, že Ježíš není očekávaným politickým mesiášem. Ježíš sám v tomto bodě požaduje zachování tajemství, aby lidé nebyli uváděni v omyl. Mesiášem se prohlašuje až ve slabosti, jako „trpící služebník“, v blízkosti smrti. A je to římský voják, který při Kristově smrti říká: „Ten člověk je v skutku Syn Boží“.

Toto evangelium úžasu a tajemství je napsáno řečtinou, jejíž neobrátlost tu a tam nepostrádá jisté kouzlo. Neustále šokuje Ježíšovou novostí.

MATOUŠ

Původně celník jménem Levi. Jeho zvláštním atributem je člověk (nebo anděl), protože jeho evangelium začíná lidským rodokmenem Ježíše. Dále sekera, případně meč nebo dýka v zádech (mučednická smrt), nebo měsíc (celník).

Toto evangelium velmi často cituje Bibli. Napsal ho Žid chtějící představit Ježíše židokřesťanům, kteří byli občas vystaveni námitkám a výčtkám svých bývalých souvěrců. Z tohoto důvodu zde nacházíme celou řadu odkazů na Starý zákon. Kristus je představen jako naplnění, nový Mojžíš, který stojí v čele nového Exodu a uskutečňuje definitivní Paschu.

Matouš sestavuje slova Ježíšova, podobenství, zázraky a spory, které mají často sklon k polemice. Hned na prvních stránkách zařazuje rodokmen Ježíše do posloupnosti Davidova rodu a líčení jeho dětství obsahuje předpověď, že bude zavržen od vůdců svého lidu a hlásán všem národům.

Matouš vychází ze zdrojů, které použili také Marek a Lukáš. Najdeme u něj putování z Galileje až do Jeruzaléma. Kniha navozuje dramatickou atmosféru, podává podrobnou „pašijovou“ zprávu, ukazuje blízkost Ježíše k chudým a končí rozesláním učedníků a slibem, že s nimi Kristus bude až do skonání světa.

sv. Marek

sv. Matouš

LUKÁŠ

Povoláním lékař, průvodce sv. Pavla na jeho cestách. Podle legendy byl také malířem (zřejmě pro barvitý sloh svého evangelia). Hlavním atributem je okřídlený býk (začíná Zachariášovou obětí v chrámě), obraz, malířské náčiní.

Lukáš píše elegantní řečtinou a jeho kniha je velmi zdařile sestavená. Obrací se k helénistickým čtenářům v letech po zničení Jeruzaléma (r. 70). Jeho evangelium dýchá radostí, ale také náročností. Ohlašuje spásu, ukazuje Ježíše přicházejícího k chudým, nemocným, hříšníkům, vyobcovaným a pohanům. Na druhé straně obsahuje ale také velmi tvrdá slova zaměřená proti penězům a bohatství a vyzývá všechny k opravdovému obrácení. Velkou důležitost dává modlitbě.

Srovnáním s Markem, Matoušem a Janem lze vidět, že Lukáš referuje o společných tradicích. Má však také mnoho původních pasáží, např. krásné podobenství o milosrdném Samaritánovi a řadu poučení umístěných mezi Proměnění na hoře a příjezd do Jeruzaléma.

Toto evangelium milosrdenství je školou radosti a náročnosti víry v Krista. Druhá Lukášova kniha, Skutky apoštolů, vypovídá o rozšíření radostné velikonoční zvěsti z Jeruzaléma až do Říma a o prvních misionářích rané církve, zvláště o Petrovi, Štěpánovi a Pavlovi.

JAN

Syn Zebedeův, bratr Jakuba Staršího, později snad biskup v Efezu a nakonec vyhnanec na ostrově Patmos, kde napsal svou Apokalypsu. Podle legendy jediný z apoštolů, který nepodstoupil mučednickou smrt. Jeho symbolem je orel (jeho evangelium se vznáší ve výšinách božství Krista).

Od ostatních tří evangelií se velmi liší. Svou konečnou podobu dostalo v posledních letech prvního století v Malé Asii (dnešní jižní Turecko), snad v Efezu. Nepostupuje jako Matouš, Marek a Lukáš, kteří vyprávění o Ježíšově veřejném působení situují na cestu z Galileje do Judska. Jan přesně zaznamenává důležitá místa a časy. Všimá si především Ježíšovy činnosti v Judsku a v Jeruzalémě. K pasážím nacházejícím se pouze u Jana patří svatba v Káně, rozhovor s Nikodémem, setkání se Samaritánkou, vzkříšení Lazara, mytí nohou a dlouhá řeč před Poslední večeří.

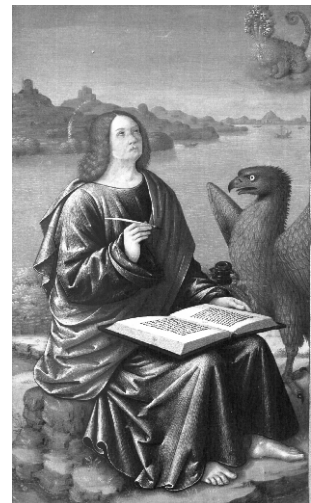
Autor tohoto evangelia znal velmi dobře jak židovskou, tak řeckou kulturu. Napsal velmi originální dílo, zřetelně zakořeněné v Bibli a dobře přístupné řeckému světu. Jeho zvěst je soustředěna na Ježíšovu osobu. Text často dává tušit existenci komunit, kde jsou stále živá Ježíšova znamení a milost Ducha projevující se v bohoslužbě a bratrské lásce.

21. kapitola, která je redakčním doplňkem, označuje za autora „učedníka, kterého Ježíš miloval“, tedy podle tradice apoštola Jana. Konečná redakce tohoto díla pochází snad od Janových žáků.

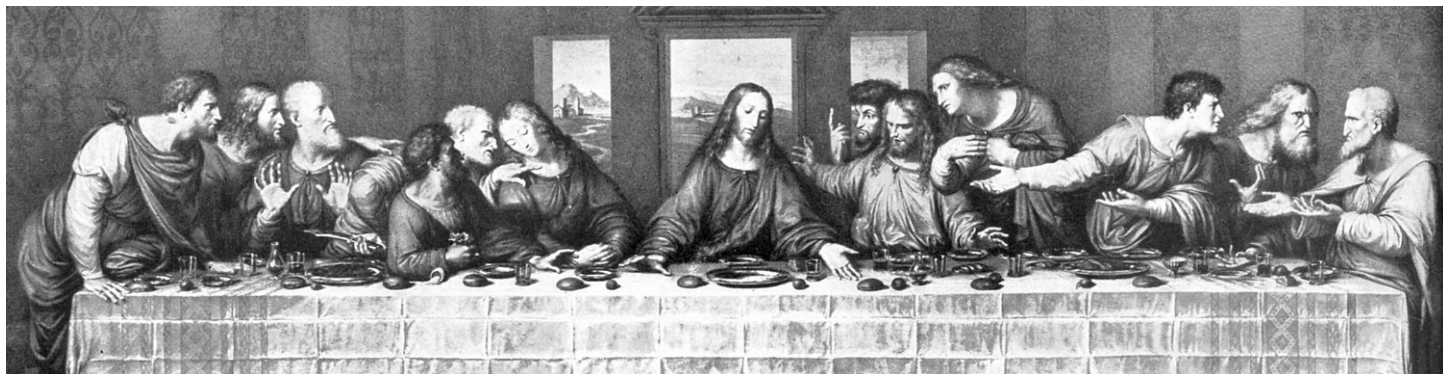
(Převzato z měsíčníku pro vzdělávání ve víře AMEN, 9/98.)

sv. Lukáš

sv. Jan

HOSTÉ POSLEDNÍ VEČEŘE

Večeře byla připravena. Beránek upečen. Podlouhlý stůl prostřen. Jen On a ti ostatní ještě nepřišli. Petr a Jan byli už poněkud netrpěliví. „**Už by tu měli být,**“ prohodil Jan. Petr neodpověděl. Pokrčil pouze ramený. „**Kdy přijdou?**“ dorážel netrpělivě Jan. „**Přijdou,**“ řekl Petr. Apak uslyšeli jejich kroky. První šel On, za ním ostatních deset. Z Jana jakoby spadla starost. Jsou tady... Mistr se zastavil vlevo od stolu. Oči dvanácti byly upřeny na něho. „**Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho už nebudu jíst, dokud vše nedojde k naplnění v království Božím.**“ Mluvil tiše a klidně. Vzal do rukou kalich, který stál na stole. „**Vezměte a rozdělte mezi sebou. Od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží...**“ Ticho... Nikdo z dvanácti neřekl jediného slova...

(Hosté poslední večeře, Rudolf Ströbinger, Brno 1997).

SV. BARTOLOMĚJ

Narodil se v Káni Galilejské. Byl přítelem sv. Filipa, který jej přivedl ke Kristu. Jako apoštol byl bezprostředním svědkem všech velkých věcí, které učinil Ježíš. Po naplnění Duchem Svatým hlásal evangelium na mnoha místech. Místem jeho mučednické smrti byla Arménie. Podle legendy uzdravil dceru arménského krále Polimea, který i se svými poddanými přijal křesťanství. Zatvrzelý bratr krále však dal sv. Bartoloměje uvěznit a mučit. Byla mu zaživa stažena kůže z těla a pak byl popraven. Podle některých pramenů byl sťat, jiné mluví o ukřižování. V roce 983 nechal císař Ota III. přenést ostatky sv. Bartoloměje do Říma.

SV. JAKUB MLADŠÍ

Byl syn Alfeův (Kleofášův). S Ježíšem ho pojil blízký příbuzenský vztah. Jeho matka Marie je uváděna s ženami na Kalvárii i mezi těmi, které se o Ježíše staraly, když byl v Galilei. Také je připomínána jako žena, která zvěstovala zmrtvýchvstání. Když se apoštolové rozešli do celého světa, Jakub zůstal sám v Jeruzalémě. Stal se zde biskupem. Pro jeho nestrannou spravedlnost a k účtě k starozákonní tradici si ho někteří Židé vážili a mnozí z nich přijali křesťanství. To se nelíbilo významným židovským představitelům, a proto v roce 62 nařídil velekněz Hanan II. shodit Jakuba z chrámové hradby. Po pádu byl ještě kamenován a jeden muž mu pak zasadil smrtelnou ránu dřevěným kyjem. Pohřben byl na místě umučení. Někdy v šestém století byla část ostatků přenesena do Říma.

SV. ONDŘEJ

Ondřej, mladší bratr Šimona Petra, pocházel z Betsaidy v Galileji. Stal se rybářem a byl učedníkem Jana Křtitele. Jednou, když Jan Křtitel ukázal na Ježíše a zvolal: „**Hle, beránek Boží,**“ Ondřej ihned odešel k Ježíšovi a přivedl k němu i svého bratra Šimona. Po dobu Ježíšova veřejného působení byl Ondřej po jeho boku a evangelia o něm hovoří na mnoha místech. Po seslání Ducha Svatého šířil evangelium zejména na Východě. Působil v Arménii, Kurdistanu, v Makedonii a v Řecku. Tady ve městě Patras, když horlivě kázal o Ježíši, nechal ho vladař Egeas zatknout. Obžaloval ho, že odvrací lid od jejich bohů. Byl uvězněn a kolem roku šedesát, aby jeho muka byla delší, přivázán na kříž ve tvaru X. Po třech dnech umírá. Ostatky sv. Ondřeje jsou uchovávány v bazilice v Patrasu, stojící na místě apoštola umučení.

JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ

Než byl povolán Ježíšem, bývá někdy řazen k radikálnímu jádru židovských povstalců, kteří v té době páchali atentáty na Římany. Jeho charakterové vady se podle evangelisty Jana projevy už

tehdy, když Marie pomazala Ježíšovy nohy drahým olejem z nardu. Jidáš se vztekal, že peníze utracené za drahocenný olej mohly být použity na chudé. Nedělal to ale z lásky k chudákům, chtěl peníze do své pokladnice, aby je mohl ukrást. Za třicet stříbrných velekněžům zradil Ježíše a později spáchal sebevraždu.

SV. PETR

Původním jménem Šimon. Byl synem Jonáše z Betsaidy v Galilei a Ondřejovým bratrem. Ten ho přivedl k Ježíši, který ho přejmenoval na Petra. Byl ženatý a živil se rybolovem. Žil v Kafarnau u Genezaretského jezera.

Petr jako první z učedníků nazval Ježíše Mesiášem. Ten mu řekl: „**Ty jsi Petr Skála a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče od království nebeského.**“ Evangelia se o Petrovi zmiňují ze všech učedníků nejčastěji. Petrovi se na hoře zjeví Mojžíš a Eliáš, je svědkem proměnění Ježíše. A je to Petr, kdo Ježíše třikrát zapře, než zakokrhá kohout, jak Kristus předpověděl. Starokřesťanské dokumenty uvádí Petrovo působení v Antiochii, v Korintu a v Římě. A tam taky byl za časů císaře Neronu umučen. Byl ukřižován hlavou dolů, protože se nepokládal za hodného zemřít jako Ježíš. Jeho hrob se nachází v místech, kde dnes stojí basilika sv. Petra.

SV. JAN

Byl synem galilejského rybáře Zebedea a jeho ženy Salome a bratrem Jakuba Staršího. Oba měli pokračovat v otcově řemesle. Ale když na otcově lodi spravovali sítě, přišel Ježíš a povolal je za své učedníky. Okamžitě vstali a šli za ním. Stali se významnými svědky událostí, které měly být ostatním zjeveny později. Jan byl nejmladším ze všech apoštolů a také nejdůvěrnějším učedníkem Ježíše.

Jako jediný Ježíšův učedník byl přítomen ukřižování. Ježíš umírající na kříži mu světil péči o svou matku a po zprávě o zmrtvýchvstání byl prvním z mužů u hrobu.

Za vlády císaře Domitiana, asi kolem roku 95, byl v Římě bičován a vhozen do kotle s vroucím olejem. Když z něj vystoupil zdráv na těle, císař ho vyhnal na ostrov Pathmos. Zde měl vidění o budoucích dějinách církve, které popsal v knize Zjevení. Sv. Jan se dožil asi 90 let a zemřel přirozenou smrtí. Jako evangelista je zobrazován s orlem.

SV. TOMÁŠ

Říkali mu také Didymos (Dvojče). O jeho životě je více legendárního vyprávění než spolehlivých údajů. Když byl povolán za apoštola, žil v Galilei. Byl rybářem, některé prameny uvádějí, že se živil jako

stavitel a zedník. Víme však, že byl horlivým a nadšeným Ježíšovým učedníkem. Důkaz nám o tom podává Jan ve svém evangeliu. Jako příklad Tomášovy oddanosti může být Ježíšova cesta do Betánie, aby vzkřísil Lazara. Ostatní apoštolové se snažili Ježíše od této cesty odradit, protože se báli o jeho život, ale Tomáš řekl: „*Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním.*“

O Tomášovi se také mluví jako o nevěřícím. Totiž není u toho, když se zmrtvýchvstalý Ježíš zjeví učedníkům. Říká: „*Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložit do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.*“

Po seslání Ducha Svatého šel hlásat evangelium do nejvzdálenějších zemí. Zemřel mučednickou smrtí v Indii. Byl proboden kopím.

SV. JAKUB STARŠÍ

Byl synem galilejského rybáře Zebedea a jeho manželky Salome, jejíž tetou byla Panna Maria. Když Jakuba a bratra Jana Ježíš povolal do apoštolského sboru, ihned vše opustil a následoval Krista. Získal významné postavení mezi apoštoly. Byl přítomen na hoře Tábor, kde se odehrálo Proměnění Páně, při Ježíšově smrtelné úzkosti v Getsemanské zahradě i při vzkříšení dcery Jairovy.

Jakub Starší šířil víru ve Španělsku. Zemřel jako první z dvanácti apoštolů. V letech 43 – 44 byl z nařízení palestinského vládce Heroda Agrippy v Jeruzalémě uvězněn a popraven mečem. Je pohřben v Santiagu de Compostella a jeho hrob je stále předmětem velké úcty a cílem četných poutí.

SV. FILIP

Narodil se v Betsaidě u Genezaretského jezera. Byl ženatý a měl dcery. Patří mezi první učedníky, které Ježíš k sobě povolal. V Janově evangeliu se o něm mluví při zázračném nasycení poutníků. Po seslání Ducha Svatého kázal v Malé Asii. Jeho život skončil ukamenováním na kříži v Hieropoli (město na území dnešního Turecka).

SV. MATOUŠ

Zvaný také Levi. Byl synem Alfea, tedy bratr apoštola Jakuba Mladšího. Žil v Kafarnau a provozoval vybírání cla. Celníci jako

vyběrači poplatků pro Římskou říši byli v židovské komunitě zvláště neoblíbeni. V evangeliu se píše: *Když šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: Pojď za mnou! On vstal a šel za ním.* Takto ho Ježíš povolal k sobě a tím ho zbavil „hříšného“ zaměstnání.

Matouš je jeden ze čtyř evangelistů. Jako první z nich sepsal své evangelium, které bylo určené židovskému národu v Palestině. Pak hlásal evangelium v Persii, Pontu u Černého moře a následně došel do Etiopie, kde působil asi 25 let. Tady ho ze msty král Hirták nechal probodnout kopím. Traduje se, že k tomu došlo během bohoslužby. Je pochován v italském Salermu.

SV. JUDA TADEÁŠ

Byl synem otce Alfea a jeho manželky Marie. Jeho bratrem byl apoštol Jakub Mladší. V Novém zákoně je o něm jen jedna zmínka, a to rozhovor s Ježíšem při Poslední večeři, jak ji zaznamenal evangelista Jan: „*Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a světu ne?*“ Ježíš mu na to odpověděl: „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.*“ Je mu také připisováno autorství „listu Judova“, který je v Novém zákoně.

Slovo Boží šířil společně s Šimonem Kananejským v Mezopotámii, Perzii a Sýrii. Oba byli zavražděni pravděpodobně v Persii pohanskými knězi. Ostatky sv. Judy jsou uloženy ve svatopetrské bazilice v Římě pod oltářem sv. Josefa.

SV. ŠIMON KANANEJSKÝ

Říkali mu také Horlivec. Dříve než se stal Ježíšovým učedníkem, byl členem bojovné nacionalistické skupiny zelótů, kteří chtěli uspišit Boží vládu na zemi odbojem proti římské nadvládě.

To, že Ježíš přijímal lidi vzájemně odlišné, jako byli zelóti a celníci, ukázalo, že společenské rozdíly mezi lidmi ustupují do pozadí.

Vykonal apoštolskou cestu společně s Judou Tadeášem. Pohyboval se hlavně po Blízkém Východě. Zemřel mučednickou smrtí v Persii (území dnešního Iráku a Iránu). Podle legendy byl rozřezán pilou. Je pochován v bazilice sv. Petra v Římě.

VELIKONOČNÍ VEČEŘE

Dělila se podle předepsaných čtyř pohárů vína. Na začátku se první pohár naplnil vínem a vodou. Otec rodiny nad ním pronesl dvě předepsaná požehnání. Pak se podávaly nekvašené chleby. Zelené byliny. Rozdělval je otec, který si předtím umyl pečlivě ruce a pronesl děkovnou modlitbu. Pak přinesli pečeného beránka. Namíchal se druhý pohár. Otec rodiny se krátce ujal slova. Hovořil o smyslu svátků. O dobrodiní Hospodinu. O vysvobození lidu z Egypta. Zaznívalo několik žalmů. Opět si umyli ruce, pomodlili se.

Pak se jedl velikonoční beránek s nekvašeným chlebem, hořkými bylinami. Poté – třetí pohár. Pohár požehnání. Při něm se děkovalo za večeři. A čtvrtý pohár vína. A závěrečný zpěv žalmů.

Tak nějak tomu bylo i na onom místě, kam přišli. On, Mistr a oněch dvanáct. A přece byla jejich velikonoční večeře tentokrát jiná.

Poslední s Ním.

*(Hosté poslední večeře,
Rudolf Ströbinger, Brno 1997)*

SETKALI SE S BOŽÍM SYNEM

FARIZEOVÉ

V židovském národě byli farizeové považováni za jeho výkvět a příklad zbožnosti. Ta byla skutečně mimořádná a vedená nejlepšími úmysly. Ježíšova tvrdá slova vůči nim upozorňují na skutečnost, že i vynikající život může vést na scestí, pokud podlehně pokušení pýchy a elitářství. Ale jistě nešlo o plošné odsouzení farizejského úsilí o opravdový život s Bohem.

SADUCEOVÉ

Šlo o náboženskou stranu, složenou převážně z venkovské aristokracie. V Ježíšově době měli značný vliv na politický život Izraele. Mezi lidmi však nebyli příliš oblíbeni. Odmítali závaznost jiných předpisů než těch, které byly výslovně uvedeny v Tóře – pěti knihách Mojžíšových.

ZÉLÓTI

Příslušníci tohoto hnutí např. nesouhlasili s placením daní pohanům, protože to považovali za zradu na Bohu, jediném pravém králi. Hnutí vzniklo kolem roku 6 po Kr. za povstání proti Římu. Byli taktéž vůdčí silou povstání v letech 66 – 73.

ZÁKONÍCI

Učenci, kteří uchovávali a vykládali Zákon. Shromažďovali kolem sebe žáky, jejichž úkolem bylo Zákon předávat dalším generacím. Svě učitele zákona měly různé náboženské strany, ale postupně silil především hlas zákoníků farizejských.

(Převzato z měsíčníku pro vzdělávání ve víře AMEN, 9/98).

JOSEF Z ARIMATIE

Podle svědectví evangelistů se Ježíše snažil pohřbit Josef z Arimatie. Josef, zámožný člověk, pocházel, jak naznačuje jeho přízvisko, z Arimatie u Lódu (v dnešním Izraeli). Byl členem židovské velerady – té rady, která odsoudila Ježíše k smrti. Jan o něm v evangeliu píše, že byl Ježíšovým tajným učedníkem, že očekával Boží království, ale ze strachu před farizeji skrýval své smýšlení. Přesto sebral odvahu a šel k Pilátovi a požádal ho, aby směl sejmut z kříže Ježíšovo tělo. Tím se veřejně přiznal, že se hlásí k Ježíšovu učení. Až Ježíšova smrt ho přinutila přestat skrývat svou víru.

„Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi, kdo mně však zapře před lidmi, toho i já zapru před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10,32-33)

NIKODÉM

Zaujímal vysoké postavení v židovském národě, byl farizejem, odborníkem na židovský zákon. Patřil k Sanhedrinu, nejvyššímu soudu v Jeruzalémě. Byl uznávaným a respektovaným členem židovské rady.

Jan ve svém evangeliu třikrát píše o Nikodémovi. Popisuje jeho tajné setkání s Ježíšem, dále pak, jak se Ježíše zastává před vrchními knězi. A nakonec je zmíněn při pohřbu Ježíše. *„Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s těmi vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem.“ (J 19, 39-40)*

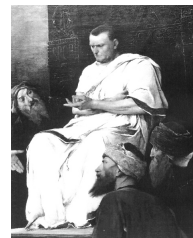
BARABÁŠ

Byl pravděpodobně členem tzv. Zélótů, militantních židů, kteří se snažili silou svrhnout římské okupanty. Při neúspěšné vzpouře

v Jeruzalémě, při níž se dopustil vraždy, byl uvězněn. U příležitosti svátku Pesach se využívá tzv. paschátní privilegium, jež znamená omilostnění židovského vězně. Janovo evangelium o tom říká: *„Je zvykem, že vám o Velikonocích propouštím na svobodu jednoho vězně. Chcete-li, propustím vám toho židovského krále.“ Na to se dali do křiku: „Toho ne, ale Barabáš!“ Ten Barabáš byl vzbuřenec.“*

PILÁT PONTSKÝ

Byl nejvyšším představitelem (prefektem) Římské říše v Judsku. Přišel tam jako pátý prokurátor roku 26, tedy asi dva roky před začátkem Ježíšova veřejného života. Pocházel z nejvyšší společenské vrstvy. K této elitě patřilo asi jedno procento všeho obyvatelstva římské říše. Úřad mu svěřil císař Tiberius. Měl za hlavní úkol udržovat v provincii klid a pořádek. Vládl zde deset let. Při prosazování římské moci v Judeji byl krutý a nelitostný. Neměl rád náboženské zvyky Židů. Často je provokoval a tím vyvolával spory a nepokoje místního obyvatelstva. V roce 36 byl z Judeje odvolán a donucen k sebevraždě.

Pilát Pontský

ANNÁŠ

V letech 6 – 15 byl židovský velekněz. Úřad velekněze si koupil za zlato z prodeje obětních zvířat a výměny peněz na chrámovém nádvoří. Z úřadu byl odvolán ve věku 36 let. Přestože byl oficiálně zbaven této významné funkce, byl jeho vliv stále veliký a měl v důležitých otázkách poslední slovo. Proto Ježíše po zatčení přivedli nejdříve k němu a až potom před Kaifášem.

Ježíš před Annášem

KAIFÁŠ

Byl zetěm svého předchůdce Annáše. Úlohou velekněze židovského lidu bylo přinášet podle přesných předpisů v nejsvětější svatyni oběť smíření za hřích Izraele – až do příchodu zaslíbeného mesiáše. Toto postavení vykonával po dobu 18 let, déle než kdokoli jiný v té době.

Ježíšovo působení se pro něho stalo pohoršením a dovedlo ho až k tomu, že se stal hybnou silou při Ježíšově odsouzení na smrt.

Velekněz neměl pravomoc nechat popravit lidi. Proto Kaifáš nechal Ježíše předvést před Piláta, římského místodržitele, a podnítil Římany, aby jej ukřižovali.

Ježíš u Kaifáše

SV. LONGIN

Římský voják sloužící v okupační armádě tehdejší římské provincie Judea. Podle Janova evangelia probodl Kristu na kříži bok kopím. Později byl ztotožňován se setníkem, který zvolal: *„Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“* Po velikonočních událostech podle legendy opustil armádu a stal se putujícím zvěstovatelem evangelia. Když se pak pronásledování křesťanů rozšířilo až do oblasti v níž působil, byl zajat a pro svou víru sťat mečem.

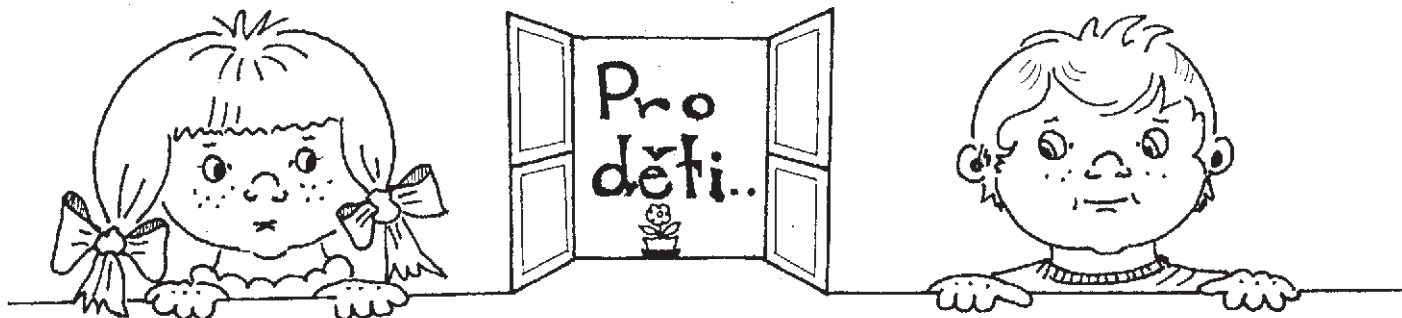

sv. Longin

HERODES ANTIPAS

Byl tetrarchou (vládcem) v Galileji. Když pobýval v Římě, odloudil svému nevlastnímu bratru Filipovi jeho manželku Herodias a dceru Salome. Když ho Jan Křtitel za to káral, nechal ho Herodes popravit. Jako své sídelní město si vystavil Tiberias u Galilejského jezera. Na Velikonoce jezdil do Jeruzaléma. Proto při soudním procesu Pilát poslal Ježíše k němu, ať o něm rozhodne. Chtěl po něm, aby mu ukázal zázrak, ale když viděl, že pro něj nic neudělá, poslal ho zpět k Pilátovi, ať ho odsoudí. Proto si Pilát umyl ruce nad smrtí Ježíše.

Nakonec byl Herodes poslán císařem Caligulou do vyhnanství a tam také zemřel.

O čem snily tři cedry z Libanonu (legenda o třech stromech)

V krásném libanonském lese rostly tři cedry. Jak víme, cedr roste velmi pomalu, a tak měly tři cedry hodně času na to, aby přemýšlely o životě, o smrti, o poměrech a o lidech. Byly svědky mnoha událostí. Jednoho dne začaly cedry hovořit o své budoucnosti. „Po tom všem, co jsem viděl,“ pravil první strom, „bých chtěl, aby se ze mne stal trůn mocného krále, který by vládl nad celou zemí.“ „Mně by se líbilo, abych byl součástí něčeho, co každé zlo promění v dobro,“ vysvětloval druhý cedr. „Pokud jde o mne, přál bych si, aby lidé pokaždé, když se na mne podívají, si vzpomněli na Boha,“ připojil odpověď třetí strom.

BLAHOSLAVENÍ CHUDÍ V DUCHU

Když člověk slyší tuto Ježíšovu větu, může ho nejdřív napadnout, že „chudí v duchu“ jsou lidé slabomyslní – psychicky nemocní. Ale tak Ježíšovo blahoslavenství myšleno nebylo, vždyť je určeno všem. Chudými v duchu Ježíš nemyslí ani lidi nemajetné, ale ty, kdo si uvědomují, že ...

19	8	15	20	5	6	5	3	13
----	---	----	----	---	---	---	---	----

opak chudoby

7	17	9	13	2	17
---	----	---	----	---	----

prostředek k placení

12	17	15	11	20
----	----	----	----	----

nástroj, jehož uchem projde
do Božího království
spíš velbloud než bohatý člověk

18	16	5	14
----	----	---	----

koho dal Ježíš za příklad pokory
(„Nebudete-li jako...“)

10	4	1
----	---	---

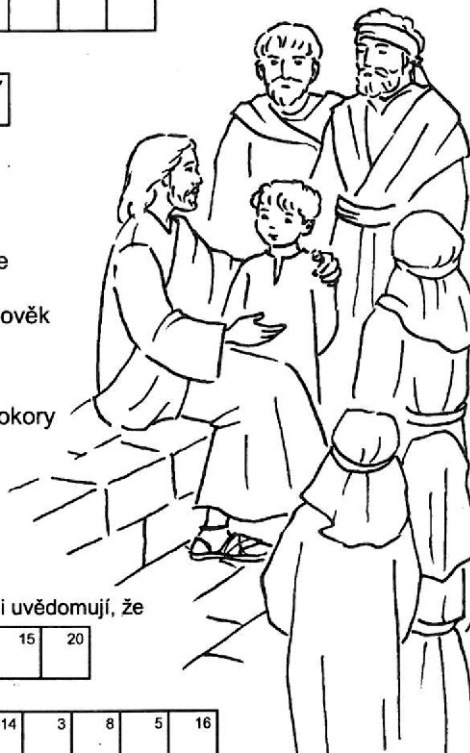
protějšek ženy

TAJENKA: „Chudí v duchu“ si uvědomují, že

19	17	2	19	8	15	20
----	----	---	----	---	----	----

6	17	3	1	14	3	8	5	16
---	----	---	---	----	---	---	---	----

9	17	8	19	17	12	18	8	4
---	----	---	----	----	----	----	---	---

Po nějakém čase se objevili dřevorubci. Cedry pokácely a naložily na loď, která je odvezla. Každý ze stromů měl své přání, ale skutečnost málokdy odpovídá snům. Z prvního stromu udělali lidé chlév pro zvířata a ze zbytků dřeva vyrobili žlab na seno. Z druhého stromu se stal jednoduchý stůl, který si koupil obchodník s nábytkem. Dřevo třetího stromu nenašlo žádného kupce, a tak z něj udělali trámy, které nechali ve skladu.

Stromy byly nešťastné a naříkaly: „Naše dřevo bylo výborné, jaké krásné výrobky se z nás mohly stát! Ale použili nás na tak obyčejné věci!“ „Já jsem mohl být trůnem, a teď jsem chlévem s dřevěným žlabem,“ zanařikal první strom. „Já jsem snil o tom, že budu pomáhat, aby se každé zlo proměnilo v dobro, a teď jsem jen obyčejným stolem,“ smutně pronesl druhý. „A já jsem si přál, aby si lidé při pohledu na mne vždycky vzpomněli na Boha. Ale teď? Vždyť jsou ze mne obyčejné trámy. Copak ty mohou někomu připomenout Boha?“ zabědoval třetí strom.

Litovali se, a čas běžel. Jedné noci plné hvězd se do přístřešku vyrobeného z prvního stromu uchýlila dvojice – muž a žena – která nenašla nikde jinde místo. Na ženu přišly právě v tu noc porodní bolesti. Narodil se jí syn a položila ho do dřevěných jeslí vystlaných senem. V tu chvíli první cedr pochopil, že jeho sen se splnil. Dítě, které zde přišlo na svět, bylo největším z králů, kteří se kdy na zemi zrodili.

Uběhlo pár desetiletí. V jednom skromném domě sedělo několik mužů kolem stolu vyrobeného z druhého cedru. Jeden z mužů, než začali jíst, řekl zvláštní slova o chlebě a víně, které měli před sebou. „Toto je moje tělo,“ řekl, když žehnal chléb. Pak pozvedl číši s vínem a řekl: „Toto je moje krev, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů.“ Vtom druhý strom pochopil, že se zde uzavírá smlouva mezi člověkem a Bohem, která má moc proměnit každé zlo v dobro, a že jeho sen se také splnil.

Následujícího dne vytáhli nějací lidé ze skladu dva trámy z třetího cedru a spojili je do tvaru kříže. Kříž nechali v rohu místnosti. Za několik hodin ho vložili na ramena strašně zbitého člověka. Toho člověka pak přibili na kříž. Strom byl zachvácen hrůzou a plakal nad osudem, který ho stihl. Po třech dnech však ten člověk, který na něm byl ukřižován, vstal z mrtvých! Jeho učedníci tu zprávu roznесли do celého světa. Kříž už nebyl symbolem smrti, ale vítězství!

Všem třem libanonským cedrům se splnil sen, o kterém snily, ale úplně jinak, než si to představovaly. To se v životě stává moc často!

Mistr se zeptal učedníků: „Co myslíte, jaký kůň je lepší – rychlý nebo pomalý?“ Učedníci odpověděli: „To je jasné, přece ten rychlý!“ Ale mistr se usmál: „To záleží na tom, jestli jedete po správné cestě!“

Hodnotím rychlost nebo správnost cesty?

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Na rajskou bránu někdo dvakrát zabuší. Pak je slyšet, jak někdo huláká: „Ježíš! Maria! Pro Svatou Pannu! Pro všechny svaté!“ Svatý Petr přiběhne otevřít: „Kdo se to tu opovažuje tak strašně rouhat?“ „Jaképak rouhání? Nesu poštu!“

Babička vezme vnuka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Pak se zastaví před svatostánkem a modlí se. Malého chlapce zaujme červená barva věčného světla. Dlouho se na ně dívá a nakonec se zeptá: „Babi, kdy tam konečně naskočí zelená, abychom mohli jít dál?“

V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si. „Copak, že jste včera nebyl v kostele?“ „Nebyl. Včera jsem spal doma.“

Modlitba žen: „Pane Bože, dej mi moudrost, abych pochopila muže, dej mi lásku, abych mu odpustila, dej mi trpělivost na jeho nálady. Jenom mi, prosím, nedávej sílu, nebo ho jednou zabiju!“

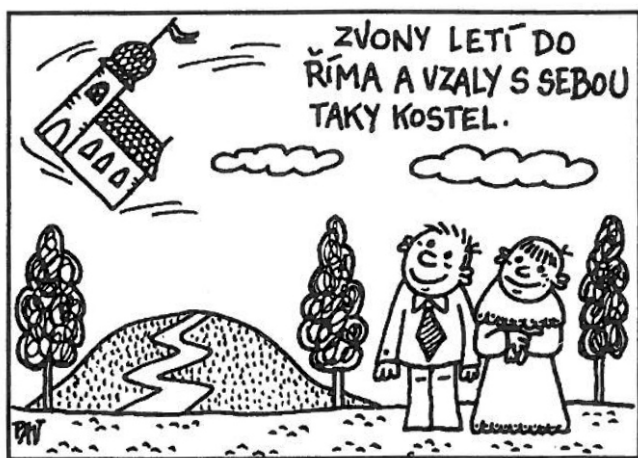
Největší židovské dilemma? Vepřové zadarmo!

Dámy z lepších židovských kruhů měli večírek. Paní domu nechala mezi hosty kolovat obrovskou bonboniéru: „Drahouškové, vezměte si bonbon.“ „Já už jich měla pět,“ vydechla paní Kohnová. „Měla jste jich, když dovolíte, sedm, ale klidně si vezměte. Jako by na tom záleželo.“

Zemře ateista a nejdříve si uvědomí, že stojí před nebeskou bránou. Zrozpačtí, přešlapuje na místě a nakonec na ni zabouchá. Ale nic se neděje. Znovu zabouchá. A zase nic. Zabouchá potřetí celou svou silou. Vyjde svatý Petr: „Co tu chceš, bratře?“ „To tady všichni spí? Potřebuji, abyste mě pustili k Bohu!“ „No tak počkej...“ Petr odejde k Bohu: „Pane, přišel za tebou ateista. Co mu mám říct?“ „Řekni, že neexistuji!“

„Jak jste si mohl vzít tak starou ženu?“ ptá se přítel pana Stockhausena. „Já vám to vysvětlím. Dejme tomu, že budete nutně potřebovat tisíc korun a já vám je dám. Vezmete si je?“ „Vezmu.“ „A budete se dívat, kdy ta tisícikoruna byla vydaná?“ „Ne.“ „Tak vidíte...“

internetový zdroj

Life with a backpack – život s batohom

Aneb chceme světu přispět k lepší budoucnosti, ale bez vás to nedokážeme
Jak to začalo?

Jsem naprosto obyčejní lidé, kteří chtějí být alespoň kapkou pomoci ve velkém oceánu a přinášet radost do života ostatních.

Začalo to cestami do Afriky. Čím více jsem Keňu poznávala, tím více jsem věděla, kudy dál v životě pokračovat. Rozhodla jsem se pomáhat tam, kde je to potřeba. A v Keni to potřeba je. Nechci říkat, že se mají úplně špatně, protože oni jsou šťastní tak, jak jsou, protože ani netuší, co vše by v životě mohli mít a žít ze dne na den. Ale kvalitní doktor nebo dobré vzdělání dětem, které si ho jinak nemohou dovolit, určitě může zajistit lepší budoucnost.

Před 3,5 lety jsem začala jezdit jako dobrovolník do Keni za Radkou, která tu má malou organizaci Jossap, kde se stará o farmu a o sirotky. Afrika mi změnila pohled na svět a já se do Keni musela neustále vracet, protože jsem se nedokázala smířit s tím, jak se my tady máme dobře a tam někde je svět, který je úplně jiný. Afrika mě donutila dělat velké změny v životě, které bych nikdy dříve neudělala, jako je např. výpověď v práci, abych tam mohla jet na delší dobu. Prošla jsem si silnou malárií, kdy jsem skončila v nemocnici a nevěřila, že to můžu přežít. Každý den v Keni jsem poctivě zapisovala do svých deníků a pak jsem se rozhodla z nich vytvořit knihu. Přemýšlela jsem, jestli to má vůbec cenu, jestli mohu uspět, ale řekla jsem si, že pokud to nezkusím, tak to nezjistím. A tak to zkusím, protože mám velkou motivaci, kdy vydání a prodej mé knihy může pomoci tam, kde je to potřeba. Ale zároveň vím, že to bude jen jedním ze střípků pomoci. Ale rádi bychom takových střípků skládali dohromady více a více. A vy můžete být jedním z nich.

Již teď také píšu další knihu pro vás, která bude o naší pěší půlroční pouti v čele se zcela nehybným člověkem na vozíku, který se rozhodl vyrazit se svými přáteli přímo ze svého domova v Olomouci do španělského Santiaga de Compostela. Veškeré detaily o tom, co jsme od minulého roku měli možnost zažít, najdete na webu www.lifewithabackpack.com nebo na FB: **Life with a backpack – Život s batohom.**

Proč to vlastně děláme?

Protože po té, co jsme se seznámili s osudy dětí v Keni, k nim nedokážeme být lhostejní a chceme jim umožnit lepší budoucnost. Ale bez vás to nedokážeme. Děkuje!

Vendula Pavláčková, dobrovolnice pro Keňu

Římskokatolická farnost Slavičín ve spolupráci s PS Cantare Slavičín
pořádá

BENEFIČNÍ KONCERT aneb POMOC PRO AFRIKU

Veškerý výtěžek bude věnován na stavbu nemocnice ve vesničce Mumias v Keni

vystoupí:

Kateřina Oškerová – mezzosoprán

Lenka Rafajová – soprán

Jiří Šón – varhany

Pěvecký sbor Cantare Slavičín

Anna Frajtová – sbormistr

Hana Durdáková – klavír

O svých zážitcích z africké Keni promluví
dobrovolníci Vendula Pavláčková a Jozef Kivoň.

Neděle 15. 3. 2020 v 17.00 hod. v kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie

Dva mniši rozmlouvali o svatosti. Jeden řekl: „Svatý je ten, kdo už nevidí nic mimo Boha, nezáleží mu na světě.“ Druhý mnich mu ale odporoval: „Ne tak, bratře. Když do srdce člověka vtrhne Bůh, přijde s Ním i celý svět, který miluje a hlavně všichni lidé, jeho děti. Což můžeš opravdově milovat hrnčíře a šlapat přitom lhostejně po jeho díle a nemilovat jeho děti?“

Jaká je moje představa o svatosti? Pamatuji na to, že Bůh je velmi „děcátý“?

Tříkrálová sbírka 2020 - výsledky

Vybráno v obci nebo její části	Rok 2019 Kč	Rok 2020 Kč
Slavičín město	133 731	135 474
Divnice	10 440	12 097
Hrádek	26 301	28 567
Nevšová	18 777	20 220
Bohuslavice	13 298	12 544
Lipová	15 174	16 165
Petrůvka	15 300	15 251
Rudimov	13 110	14 843
Štítná n. Vl. -Popov	85 152	96 871
Rokytnice	24 916	25 446
Jestřabí	11 268	11 213
Újezd	34 091	31 444
Slopné	34 689	37 336
Vysoké Pole	32 029	33 928
Drnovice	16 120	16 233
Loučka	16 813	20 025
Vlachovice	39 715	45 344
Vrbětice	13 756	14 960
Haluzice	2 034	12 144
Vlachova Lhota	9 100	8 852
Křekov	4 794	7 466
Celková částka	570 608	606 423

Výsledky koledování jednotlivých částí Slavičína

Vybráno v části Slavičína	Rok 2019 Kč	Rok 2020 Kč
Mír 1	13 118,00	15 374,00
Mír 2	7 168,00	11 564,00
Mír 3	17 477,00	16 991,00
Vlára 1	9 775,00	9 435,00
Vlára 2	10 551,00	7 933,00
Vlára 3	5 980,00	8 050,00
Luhačovská 1	4 680,00	5 230,00
Luhačovská 2	9 225,00	10 070,00
Zahradní 1	6 620,00	6 570,00
Zahradní 2	6.398,00	7 265,00
Šabatec	6 320,00	4 675,00
Výpusta 1	9 002,00	6017,00
Výpusta 2	10 413,00	8 559,00
Horní náměstí	8 724,00	9 886,00
Osvobození	8 280,00	7 855,00
Hrádek 1	9 827,00	11 518,00
Hrádek 2	7 285,00	8 159,00
Hrádek 3	9 189,00	8 890,00
Celkem	160 032,00	164 041,00

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2020 PODĚKOVÁNÍ

Stalo se již tradicí, že první sobota v lednu je zasvěcena Tříkrálové sbírce. Také letos 4. ledna se ve Slavičíně a okolních obcích opět po roce vydali koledníci do ulic, aby předali všem obyvatelům radostné poselství Vánoc, potěšili je svým zpěvem a přáním všeho dobrého v novém roce. Ve farnostech Slavičín, Štítná nad Vláří, Vlachovice, Újezd koledovalo celkem 70 skupinek – 70 dospělých a 210 koledníků.

Díky slunečnému počasí, které přispělo k nadšení koledníků, a díky vstřícnému přijetí v domácnostech se podařilo vykoledovat opět vyšší částku než v minulém roce.

Celkový výtěžek v uvedených farnostech činil 606 423,- Kč. Z této částky bude 58 % využito v těchto farnostech pro pomoc rodinám, matkám v tísní, starým a nemocným lidem, lidem v nouzi, na humanitární pomoc a podporu charitního díla Charity Slavičín.

Všem dárcům, kteří svým finančním darem přispěli do pokladniček, patří velké díky. Charita Slavičín chce touto cestou poděkovat všem, kteří se nějakým způsobem podíleli na přípravě a realizaci Tříkrálové sbírky 2020. Děkujeme především koledníkům a jejich vedoucím za jejich ochotu jít koledovat a snahu udělat něco pro druhé.

*Děkujeme Vám, že pomáháte s námi.
Charita Slavičín*

Farnost Slavičín Vás srdečně zve na

DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 7. března 2020

Obnovu povede
P. Josef Červenka – náš bývalý kaplan,
nyní farář v Soběchlebských

Začátek ve 13 hodin na Orlovně ve Slavičíně
Pobožnost křížové cesty v 16.30 hodin v kostele

MŠE SVATÁ v 17 hodin v kostele

Bližší informace – viz vývěska a nedělní ohlášky

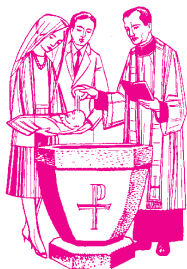
V průběhu duchovní obnovy
bude možnost přijetí svátosti smíření

Jednoho dne šla Smrt kolem pole, kde oral sedlák s čeledínem. Řekla jim: „Nechte už té práce – vždyť zítra zemřete!“ Sedlák ale řekl: „Ne, vždyť pracovat je vždy třeba! Kdo bude živ, ten bude chtít chleba!“ „Ale já,“ řekl čeledín, „já už nebudu dělat nic. Ať pracuje, kdo bude živ!“ a natáhl se na mezi. Druhého dne šla smrt stejnou cestou. Pán Bůh jí nařídil, aby nesáhla na sedláka, který tak pokorně pracoval pro svého bližního, ale dovolil jí sebrat čeledína, který se stal neužitečným.

Pro koho a proč pracuji já?

KŘTY

- 15.12. Theodor Gajdošík
Tamara Pozlovská
Karolína Pazderová
15.2. Zuzana Borová
Anna Marie Steblová
Veronika Marie Janičková
Daniel Zdeněk Janiček
Michael Gorec
Petr Gorec
16.2. Anna Matušincová

POHŘBY

- 20.12. Zdeněk Lukáš, 1931, Divnice
4.1. Anna Lysáková, 1937, Lipová
18.1. Bohumil Kunovský, 1941, Bojkovice
20.1. Josef Zvonek, 1945, Nevšová
23.1. Rostislav Studenka, 1935, Divnice
24.1. Marie Pešková, 1930, Nevšová
8.2. Oldřich Petráš, 1935, Nevšová
19.2. Josef Matějček, 1932, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 29.2. - 6.3. Hrádek 3 (Petrů)
7.3. - 13.3. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml.,
Studenková, Adámková
14.3. - 20.3. Rudimov
21.3. - 27.3. Petrůvka
28.3. - 3.4. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková E.,
Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
4.4. - 10.4. Hrádek 1 (Röderová)
11.4. - 17.4. Hrádek 2 (Častulíková)
18.4. - 24.4. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová,
Frolová, Vyoralíková

ROZPIS POBOŽNOSTÍ KŘÍŽOVÉ CESTY NA POSTNÍ DOBU 2020

- 28.2. Modlitby matek - Večeřadlo
6.3. Manželé
13.3. Děti
20.3. Charita
27.3. Farní rada
3.4. Muži
10.4. Křížová cesta venku

(sraz v 10 hod. u prvního zastavení na staré „nevšovské“)

POZOR!

Pobožnosti křížové cesty budou letos bývat také
každou neděli v 15 hodin v kostele.

Výjimkou bude křížová cesta

1.března, kterou se budeme modlit venku.

Sraz v 14.50 hod. u prvního zastavení
na staré „nevšovské“.

Krátké citace v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z knížky
Příběhy moudrosti (pomoc na cestě k sebepoznání a růstu)
autorky Jitky Krausové.

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**
Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3.neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigili.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední
hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

- 1.3. 1. neděle postní
7.3. sv. Perpetua a Felicitas
8.3. 2. neděle postní
15.3. 3. neděle postní
19.3. Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
22.3. 4. neděle postní
25.3. Slavnost Zvěstování Páně

Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti

- 29.3. 5. neděle postní
2.4. sv. František z Pauly
5.4. Květná neděle
6.4. Pondělí Svatého týdne
7.4. Úterý Svatého týdne
8.4. Středa Svatého týdne
9.4. Zelený čtvrtek
10.4. Velký pátek
Nověna k Božímu milosrdenství (19.-27.4.)
11.4. Bílá sobota
12.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Pořadatelé Farního plesu ve Slavičíně srdečně děkují

všem sponzorům a dárcům za jejich dary do plesové tomboly.
Výtěžek byl věnován Charitě Slavičín na podporu charitativního díla.

Poděkování patří všem účastníkům plesu za to,
že vytvořili příjemnou atmosféru a skvělou zábavu.

V neposlední řadě díky směřují také všem ochotným
dobrovolníkům, kteří svou službou přispěli
ke zdárnému průběhu plesu.

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v neděli 12.4.2020 na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Uzávěrka bude v neděli 29.3.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!